

בכלל סימני שאלה, רק סימני קריאה. המון סימני קריאה שכולם צווחים 'אנחנו, האירנים, חטפנו את הילדים! שימו לב לזה ואל תתבלבלו! תחשבו על אפר הסיגרים, למשל, אתם באמת מאמינים שהאירני שנשלח לבצע את החטיפה היה חייב להשאיר אחריו בדלים? הוא לא יכול היה להכניס אותם לאיזו קופסא קטנה עד שהוא יגיע הביתה?"

"המשטרה הסבירה את זה כסוג של הפגנת כוח", אומר יצחק, "הבחור מהשב"כ עוד הרחיק לכת וטען שזו לוחמה פסיכולוגית. שחטיפה של ילד מעוררת בכל אדם פחדים קמאיים, ושזו הדרך הטובה ביותר להבהיר כמה גדולה עוצמתם של האירנים ועד כמה הם מזלזלים בכוחות הפדרציה. הוא הסביר לי שזו גם הסיבה לכך שהוטל על הפרשה צו איסור פרסום". הוא מניע את אצבעותיו החדשות בתנועה קטנה, עצבנית, "כלי הנשק שבו הם פגעו בי, מפריע לי יותר. אם אקדח האנטי-חומר הוא אכן כלי נשק חדשני שמעולם לא נפל בידי הפדרציה, מה ההגיון לסכן אותו כדי לפגוע בי? לא הגיוני יותר להשתמש בסתם אקדח ליוזר?"

נראה שהוא ממתין לתגובה כלשהי שתרכך את חשדותיו, שתסייע להאמין בכך שמוסדות המדינה באמת עושים הכל כדי לסייע לו. אבל בשמונה עשרה העיניים שמחזירות לו מבט אין בשורה עבורו.

"חשבתם על כך קודם", הוא אומר, עיף.

"כן", אומר ארליך, מהיר וחד כהרגלו, "ודאי שחשבנו, יצחק. ניסינו גם לערוך כמה בירורים משלנו. אין לנו בינתיים שום רעיון מעשי להציע. אבל ברור לנו, בדיוק כשם שברור לך, שהילדים נמצאים בידי מוסדות הפדרציה".

זקנו של יצחק מזדקר פתאום, ואפילו קולו חיוור כאשר הוא אומר: "לא זה מה שחשבתי, נתן. לי היה כיוון אחר. אני חשבתי על קארגונים. הוא תורם יפה לקופה, וגם נחשב ידיד שלי, ואפילו שילם בנדיבותו על השתלת האצבעות שלי. ובכל זאת". הוא עוצר כדי לנשום, מתקשה להמשיך והדממה שמשתררת בחדר כבדה ונדהמת.

"אתה רוצה אולי להסביר קצת?" שואל שווימר בכיוון גבותו.

יצחק נושם עמוקות. "אז ככה", הוא אומר, "בוא נתחיל מהבנדוד השלישי

בקריאה החמישית מבחין בדיל בכך שקיבל אישור רשמי לתחושותיו המוקדמות. קוסטאס אכן מעניק לו אצבע, ומעוניין שישתמש בה על מנת להציל את הילדים. ויותר מכך, קוסטאס מאמין שבעזרת האצבע והכוח הנובע ממנה - אכן יש סיכוי להצליח במשימה הזו.

אבל חלום כלל לא בטוח שקוסטאס מודע לכך שהמבנה החיצוני של האצבע החילופית שלו נוצר כגידול ביולוגי מתאי המושתל עצמו.

ואם קוסטאס מתבונן על יצחק, ועל האצבע שהעניק לו במתנה, ומסיק מכך שהשתלת אצבע חילופית דומה לכל היותר לטיפול שיניים מרוכב, הרי שיש לו טעות חמורה:

האצבע התותבת של יצחק נבנתה והורכבה מתוך נתוני הד.ג.א שלו, בהתאמה מושלמת לארבע מאות סוגי החלבונים שבגופו ובמערכת החיסון שלו. ועל כן היא נקלטה בגוף ללא קשיים מיותרים. אבל האצבע של קארגונים נבנתה מתוך התאמה מושלמת לנתונים הגנטיים של המיליארדר, וברגע שבו תושתל באדם אחר, יתחיל גופו של המושתל להילחם באיבר החדש. איזור החיבור יאדים ויתנפח, יכולת התנועה של האצבע תרד, ותוך פחות מיממה עלול אף להתפתח מצב של דלקת שתסכן את חייו של המושתל.

כאשר יגיעו למצב הזה לא יהיה מנוס מכריתה חוזרת של האיבר המושתל. שלאחריו תתקשה הרפואה להתאים לו תותבת חליפית מסוג כלשהו.

זו אינה סיבה להתלבטות, שהלא מן הראוי להקריב אצבע שלך כדי להציל את חייו של זולתך, אבל כאשר ידחה גופו של חלום את האצבע, הוא גם יחדל מלספק לה דם, וברגע בו תחלש זרימת הדם שוב לא יהיה באפשרותו של בדיל להזדהות כקוסטאס קארגונים...

כל התהליך המכאיב והמייסר הזה, והנכות שתבוא בעקבותיו, יעניקו לו רק חלון זמן קצר ביותר כדי להבין ולגלות את הגורם לבריחתו של קארגונים.

דובר כאן על נכות וודאית מול ספק קלוש להצלחה. ספק קלוש, קלוש ממש.

"כל הסיפור מאוד מוזר", אומר יחזקאל שווימר, "בואו נגדיר זאת כך - כמו שאני רואה את הנתונים אין כאן